

VAROVANIE EURÓPE!

Brigitte Gabriel:

Díky naší otevřenosti se stal Libanon hnízdem terorismu.

<https://www.youtube.com/watch?v=C66ULVH4ogA>

Poprvé jsem se setkala s radikálním islámem, když mi bylo deset let. Muslimové vyhodili do vzduchu můj domov a při tom křičeli „Allah Akbar“. Já jsem skončila zraněná a zasypaná v troskách svého domova. Mým jediným proviněním bylo, že jsem byla křesťankou žijící v křesťanském městě.

V deseti letech jsem na vlastní kůži poznala, co znamená být „nevěřícím“. Dostalo se mi rychlého kurzu v přežití, nikoli v místní skautské skupině, ale v jednom protiletectvém úkrytu, kde jsem strávila sedm let svého života, a to bez elektriky, vody a jen s trochou jídla. Abych měla vůbec co jíst, musela jsem vylézt z přístřešku a plazit se po zemi za svištění kulek. Pro vodu jsem se plazila k nedalekému prameni.

Od třinácti let jsem vždy šla spát oblečená v pohřebních šatech pro případ, že bych byla v noci zavražděná muslimy.

Než mi bylo dvacet let, pohřbila jsem většinu svých přátel, zabitých muslimy. Nebyli jsme Američané žijící v New Yourku, ani britští občané žijící v Londýně, ale arabští křesťané žijící v Libanonu.

Pocházím z Libanonu. Mnoho lidí si neuvědomuje, že Libanon byla jediná země na Středním východě, kde křesťané tvořili většinu.

Byli jsme liberální, féroví, tolerantní, naše hranice byly všem otevřené, vítali jsme v naší zemi každého. Chtěli jsme se s ostatními podělit o výhody západní civilizace, které jsme na Středním východě v srdci arabského světa vytvořili.

Díky křesťanské většině jsme byli dobří v obchodování, zaměřili jsme se na budování země. Netrvalo dlouho a Libanon se stal Paříží Středního východu, bankovním centrem Středního východu.

Žel, díky našim otevřeným hranicím, naší liberálnosti, toleranci, smyslu pro spravedlnost jsme do naší země nechali vstoupit lidi, co tam neměli vůbec co dělat.

Muslimové začali posílat své děti studovat na naše univerzity, protože naše univerzity byly nejlepší na Středním východě a v celém arabském světě. Po vystudování u nás zůstali

a našli si práci v hospodářství, neboť jsme měli nejlepší ekonomiku v arabském světě. A to jsme vůbec neměli žádnou ropu.

Přestože jsme měli problémy s muslimy, hlavně poté, co se islámská populace díky jejich početným porodům rozrostla a počet křesťanů se zmenšil, jelikož my nemáme několik manželek a nemáme tolik dětí jako oni. Takže během dvaceti, třiceti let se z nich stala většina a z nás menšina, ale vždy jsme nějak zvládli žít vedle sebe, křesťané, co se stali menšinou a muslimové, co se stali většinou.

To vše do doby, kdy k nám přišli Palestínci z Jordánska a my, civilizovaná země s otevřenými hranicemi, jsme je přijali. Mezi nimi přišla skupina palestinských teroristů.

Yasser Arafat byl vyhozen z Jordánska, poté co se pokusil svrhnout tamního krále Hussaina. Jelikož král Hussain byl diktátor, vyhodil je a pravda je, že v průběhu „černého září“ zabil více Palestinců než Izrael během své celé existence.

My, křesťanská země, liberální, férová, tolerantní a multikulturní, jsme jako jediná arabská země přijaly třetinu všech palestinských uprchlíků. A tak když přišli, většina z nich byli muslimové, hned se dali dohromady s muslimy žijícími v Libanonu a vyhlásili křesťanům válku.

Tak v roce 1975 začala občanská válka. Bylo mi deset let, když válka začala.

Kvůli přítomnosti Palestinců a našim otevřeným hranicím k nám začalo proudit mnoho muslimů z ostatních arabských zemích, aby pomohli Palestincům se v Libanonu uchytit. Snažili se využít našich otevřených hranic, našich zákonů, našeho západního myšlení a naší liberálnosti proti nám.

Lidé si to neuvědomují, ale Libanon je republika podobná USA (*pozn.: krajinám EU*). Naši nepřátelé nejenže infiltrovali naši zemi, ale překroutili i naše existující zákony za účelem získání si výhod.

V naší zemi bylo mnoho lidí včetně křesťanů, kteří pochodovali vedle Palestinců a spolu s islámisty pro ně žádali zastoupení ve vládě. Přitom si mysleli, že se zastávají slabších.

Nicméně masakrování začalo roku 1975, když se muslimové stali většinou, začali přebírat kontrolu v křesťanských městech a zabíjet. A pak, když vtrhli do křesťanských domů, někteří křesťané – levičáci, kteří demonstrovali spolu s islámisty, se ptali: „Proč nás chcete zabít? Přece jsme s vámi demonstrovali, pomohli vám vydobýt větší práva a vládu a podíl na všem, co jsme tady vytvořili!“

A tak se pak stalo, že muslimové a Palestínci začali masakrovat křesťany. Vpadli i do křesťanských domů, kde bydleli levičáci, kteří společně s islámisty demonstrovali a byli se za nové zákony, které pomohly Palestincům si v naší zemi pod záštitou uprchlického statusu vydobýt své místo. Muslimové je zabili. Řekli jim, že jsou stejně nevěřící, tak jako ostatní nevěřící a nezaslouží si nic jiného než smrt.

A tohle nám popisovali ti, kterým se podařilo utéct a dostat do naší oblasti, což byla poslední křesťanská oblast v jižním Libanonu!

Byla to daň, kterou jsme zaplatili za naši liberálnost a toleranci vůči těm, kteří přišli do Libanonu bez jakéhokoli úmyslu se asimilovat a stát se součástí naší vyspělé společnosti nasměrované na západ. Přesto k nám přišli a když se stali většinou, chtěli nám vnutit jejich zaostalost a jejich způsob života, což zničilo naši kulturu.

Když v dnešní době sledujete zprávy z Libanonu, už nevidíte Libanon jako Paříž Středního východu, pouze jej vidíte jako teroristickou infrastrukturu, teroristickou organizaci, kde Hizballah, Irán, Sýrie a další akty zla (*pozn.: a čo takto Saudská Arábia, Katar, Emiráty, Turecko, Pakistán, Afgánistán, atd.?*) převzali kontrolu a stává se líhní islámského extrémismu po celém světě.

Protože chtěli vyhlásit džihád, spojili se muslimové všech tříd dohromady, začali masakrovat a zabíjet křesťany. Napadli křesťanská města a zmasakrovali tam starce, děti, muže a ženy. Dostali se do protiletectvého úkrytu a našli tam ukrytého otce s matkou a miminkem. Přivázali jednu nohu dítěte k matce, druhou k otci a začali tahat oba rodiče každého na jinou stranu, až roztrhli jejich dítě na půl.

Vrtrhli do našich kostelů, kde na oltáři močili a vyprázdňovali se, a přitom použili Bibli jako toaletní papír. Ukřižovali na kříži křesťanské muže a pak je na hrudi a přirození pomazali medem, aby je pobodaly včely, zatímco budou pomaly umírat. To byl osud křesťanů.

Během civilní války v Libanonu, mimochodem to nebyla válka mezi libanonskými křesťany a libanonskými muslimy, to byla válka mezi libanonskými křesťany, bojujícími o holé přežití a za uchování demokracie na Středním východě, a muslimy, kteří přišli z ostatních zemí arabského světa podpořit Palestince.

Přišli vytvořit základnu, ze které by bojovali proti Izraeli, zabíjeli Židy a vhodili je do moře, aby zabrali Libanon a vytvořili tak další islámskou zemi. O tohle se snažili a díky našim zákonům se jim to podařilo.

Křesťané v dnešní době tvoří méně než 20% obyvatel Libanonu a během občanské války bylo odhadem zabito 160 tisíc lidí, z toho 100 tisíc křesťanů. Stali jsme se z většiny před rokem 1975 (více než 65%) menšinou s méně než 20%.

A ti, co tam dodnes žijí, pokud by jim USA nebo jiná západní země nabídli víza, tak by hned bez mrknutí oka opustili Střední východ, oblečení jen v košili.